

YHDEKSÄN PÄIVÄN rakkaus

PROD.NO.
SCENE TAKE SOUND
DIRECTOR
CAMERAMAN
EXT. INT.
PRODUCED

SARA STORM

 SAGA
EGMONT

YHDEKSÄN PÄIVÄN rakkaus

SARA STORM

Sara Storm

Yhdeksän päivän rakkaus

SAGA Egmont

Yhdeksän päivän rakkaus

Cover image: Shutterstock
Copyright © 2017, 2022 Sara Storm and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728296035

1st ebook edition
Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. Oksat pois!

-- Venla! Nyt räjähti!

Kunnanjohtaja Nivarannan kiihtynyt ääni kuului käytävältä huoneen ulkopuolelta. Tietokoneen hiiri kirposi pelästyneen Venlan kädestä. Hän pomppasi ylös työtuoliltaan, syöksyi käytävälle ja oli vähällä törmätä kunnanjohtajaan, joka oli ilmeisesti aikonut juuri astua hänen huoneeseensa.

-- Herranjumala, räjähti, missä? Venla henkäisi ja ihmetteli Hannu Nivarannan ilmettä. Kunnanjohtaja ei näyttänyt lainkaan siltä, että mitään tuhoa olisi tapahtunut. Päinvastoin: miehen ilme oli riehakas. Hän pyörähti ympäri huomattessaan, että hänen sihteerinsä Pirjo Korhonen oli tulossa käytävän perältä naistenhuoneen suunnasta.

-- Siellähän sinä olet! Pirjo, nyt juhliitaan! hän huusi sihteerille.

-- Juhlitaan? Venla toisti hölmistyneenä. – Sitä räjähdystäkö? Missä on räjähtänyt?

-- Onko jossain räjähtänyt? Pirjokin näytti pelästyneeltä. – Jossain maailmallako? Terroristejako? Ei kai täällä Kuusijoella kumminkaan?

Kunnanjohtaja huitaisi kädellään.

-- Ääh, unohtakaa jo se räjähdys, se oli vain semmoinen vertauskuva, hän sanoi ja viittoi omaa huonettaan kohti. – Tulkaas, niin minä kerron, mistä on kysymys. Sain äsken semmoisen puhelun, että oksat pois --

-- Tuleeko Sauli Niinistö Kuusijoelle? Pirjo henkäisi toiveikkaan näköisenä.

-- Ei tule, vaan jotain paljon parempaa, Hannu Nivaranta myhäili ja nykäisi Venlaa hihasta malttamattomana. - No niin, tulkaas nyt sitten jo!

Venlan mielessä käväisi kesken tietokoneella jäänyt työ, koulurakennusten sisäilmamittausten yhteenveto, mutta hän seurasi kunnanjohtajaa kuuliaisesti. Olihan hän tietysti uteliaskin. Mikähän Nivarannan, yleensä niin hillityn miehen, oli noin innostuneeksi saanutkin?

-- Minä lähetin Pasin hakemaan vähän kuohuvaa, Hannu Nivaranta touhotti ja sulki oven visusti Venlan perässä. - On tämä sen luokan juttu! Ja tässä vaiheessa tämä pysyy vielä meidän neljän salaisuutena, onko selvä? Ei sanaakaan kenellekään. Tiedotustilaisuus on maanantaina, silloin rävähtää!

-- Vai rävähtää. No saataisiinko nyt sitten kuulla, mistä oikein on kysymys? Pirjo ihmetteli narisevalla äänellä ja oikoi olematonta ryppyä harmaan puolihameensa helmasta.

Hän näytti tyylilleen uskollisesti happamalta ja epäluuloiselta. Sihteerin mielestä kaiken olisi pitänyt pysyä ennallaan, ja muutokset veivät aina väistämättä huonompaan suuntaan. Venla oli kokenut sen monta kertaa omakohtaisesti. Kun kuntaan oli viisi vuotta sitten perustettu tilapäällikön virka ja hänet oli valittu siihen, ei Pirjo ollut peitellyt mielipidettään. Venla oli kuullut sekä kiertoteitse että sihteerin omasta suusta huonosti verhoiltua paheksuntaa siitä, että tehtävään oli valittu vasta muutama vuosi sitten rakennusinsinööriksi valmistunut nuori nainen, vaikka päteviä miehiäkin olisi ollut tarjolla. Tekniikka, se nyt vain oli miesten juttu, ainakin Pirjo Korhosen mielestä.

Kaikki kunnan rakennuskantaan liittyvät päätökset Pirjo ruoti kahvihuoneessa syvien huokausten kera. Kannattaako sitä nyt purkaa, kannattaako sitä muka korjata, pitääkö

muka laajentaa ja kylläpä taas palaa veronmaksajien rahaa noihin esteettömyyshullutuksiin, hän narisi.

Aluksi Venla oli ottanut puheista itseensä, mutta nyt hän hädin tuskin kuuli niitä. Hän oli oppinut, että ne olivat aivan muut ihmiset, joiden sanomisiin kannatti kiinnittää huomiota, kun kyseessä olivat hänen oman toimialansa asiat.

Pirjo Korhosen suosioon Venla olisi onnistunut pääsemään ehkä vain hankkimalla Kuusijoen kunnan vieraaksi Sauli Niinistön, jota viittäkymmentä käyvä sihteeri ihaili liki teinitytön kiihkeydellä. Tämän työpöydän vieressä oli suuri tasavallan presidentin muotokuva, ja silloin kun hän kehui jotakuta, oli yleensä kyseessä juuri Niinistö: miten viisaasti presidentti oli jälleen puhunut, miten miehekäs ja komea ja urheilullinen hän olikaan ja niin edelleen.

Hannu Nivaranta katseli Pirjoa ja Venlaa muikeasti hymyillen ja oikoi raidallista solmiotaan tärkeän näköisenä. Hän oli istunut työpöytänsä taakse, muttei malttanut pysyä siellä, vaan nousi takaisin seisaalleen.

-- Poikamies täyttä timanttia, hän julisti.

-- Että mitä? Pirjo älähti. - Aiotko sinä ottaa avioeron? Kunnanjohtajan naama venähti.

-- Ettäkö minä ottaisin avioeron, ja sen kunniaksi käskisin markkinointipäällikön hakea samppanjaa? hän ihmetteli pahastuneella äänellä. - Ei nyt sentään. Tuo on uuden televisio-ohjelman nimi, ja koko sarja kuvataan - tatta-daa: Kuusijoella!

Hymy palasi kunnanjohtajan huulille, ja hän vaikenä kuin aplodeja odottaen.

-- Täällä kuvataan televisiosarja, koska? Onko kunnan organisaatio jollain tavalla mukana? Venla kyseli.

Samalla hetkellä huoneen ovi rävähti auki, ja koputtamatta sisään pelmahti kilisevän kassin kanssa

markkinointipäällikkö Pasi-Pekka Johansson. Mies oli yhtä leveää hymyä.

-- Joko sinä Hannu ehdit kertoa tytöille? Mitäs tykkäätte? Aikamoinen pommi! hän kehui ja nosti kassista ison samppanjapullon. - Nyt on aihetta nostaa malja! Mistäs saadaan lasit? Pirjo, hakisitko sinä...?

Sihteeri nousi äreän näköisenä.

-- Kyllä Pirjo hakee, vaikkei Pirjo kyllä ole mikään keittiön täti, hän jupisi mennessään ja vilkaisi kalseasti Pasi-Pekkaa. Markkinointipäällikön rekrytointi kolme vuotta sitten oli ollut hänen mielestään suuri virhe, kuinkas muutenkaan. Markkinointipäällikkö kunnalle, miten naurettavaa! Tähänkin asti oli pärjätty ilman vallan hyvin. Myös Pasi-Pekan kovaääninen ja reteä esiintyminen oli myrkyä Pirjon korville. Hän arvosti hillittyjä ja tyylikkäitä miehiä - kuten Sauli Niinistöä.

-- No, Venla, sano nyt jotain? Pasi-Pekka kannusti innokkaana. - Eikö ole mahtava juttu?

-- Varmaan se on, Venla myönsi varovasti. - Mutta kertokaa nyt lisää. Minkälaisesta ohjelmasta on kysymys, koska se kuvataan ja mikä Kuusijoen kunnan rooli on?

-- Asiahan on niin, että Hannu ja minä ollaan painettu niska limassa hommia vuoden verran, että saataisiin tuotanto tänne, Pasi-Pekka selosti ja poksautti samalla samppanjapullon auki. Korkki mäjähti voimalla seinään maisemataulun viereen, ja miehet hohottivat riehakkaina.

-- Yritettiin kaikin mahdollisin tavoin tehdä selväksi, että Kuusijoelta löytyy kaikki, ja tämä on paras mahdollinen paikka sarjan kuvauksiin. Kalkkiviivoilla hävitettiin toiselle kunnalle, ja kyllä otti pattiin. Syynä oli kuulemma kirkko, joka siinä toisessa kunnassa on komealla paikalla meren äärellä. Nyt sitten tuli paniikkipuhelu tuottajalta: kuvausten määrä alkaa puolentoista viikon päästä, ja heille olikin ilmoitettu, että yhden sun toisen asian kanssa on ongelmia.

Kuvausryhmä joutuisi majoittumaan johonkin homeelta haisevaan entiseen leirikeskukseen, ja se meren partaalla oleva kirkkokin oli remontissa, joten siellä ei voikaan kuvata. Siitäs saivat!

Pasi-Pekka Johansson nauroi pilkallisesti.

-- Se tuottaja, Juri Jyrkkä, soitti minulle, kunnanjohtaja jatkoi posket mielihyvystä helottaen. - Hannu, me olemme pahassa pulassa, pystytkö sinä auttamaan? hän kysyi. Ja minä poika lupasin heti, että kyllä Kuusijoen kunta hoitaa homman. Me järjestämme kuvausryhmälle a-luokan puitteet, ja siinä sivussa Kuusijoki singotaan koko Suomen tietoisuuteen!

Pirjo oli saapunut neljän samppanjalasin kanssa ja vilkuili muita kysyvästi.

-- Puhuitteko te kirkosta? Onko se uskonnollinen ohjelma? hän kysyi.

-- Sitä kirkkoa tarvitaan vihkimiseen, Pasi-Pekka virnisti. - Sarjan viimeisessä osassa nimihenkilö eli "Poikamies täyttää timanttia" menee naimisiin valitsemansa naisen kanssa - Kuusijoen kirkossa!

-- Se on siis tosi-tv-ohjelma, Venla tajusi viimein.

-- Sitäpä justiinsa, ihan pesunkestävää realityä, Pasi-Pekka hehkutti. - Kuusi mimmiä kilpailee yhden miehen suosiosta, ja lopuksi juhlitaan häitä.

-- Häitä, Pirjo toisti. - Ei kai tämä ole niitä ohjelmia, joissa ventovieraat menevät naimisiin? Se on minusta pilkkaa koko instituutiota kohtaan!

-- Eijei, ei tämä mikään "Ensitreffit alttarilla" ole - tässä poikamies tutustuu daameihin yli viikon ajan ennen kuin tekee päätöksensä. Kuvauspäiviä on yhdeksän, Pasi-Pekka selitti.

-- Kokonaista yhdeksän, Pirjo hirnahti ivallisella äänellä, ja hänen katseensa oli paljonpuhuva, kun samppanjaa

laseihin kaatava kunnanjohtaja juuri silloin läikytti muutaman pisaran hänen hameelleen.

-- No niin, sitten kippistellään, kunnanjohtaja kehotti. - Otetaan työvoitolle! Ja Kuusijoen suurelle tulevaisuudelle!

Lasit kilahtelivat toisiaan vasten. Pirjo vain kostutti huuliaan nopeasti, ja Venla arvasi, että nyt alkaisi jäkätys.

-- Paljonko tähän käytetään veronmaksajien rahoja? Millä tavalla kuusijokiset hyötyvät siitä, että täällä kuvataan muutaman päivän ajan jotain puolivillaista televisiosarjaa? Pirjo tivasi.

Pasi-Pekka kahmaisi otteen Pirjon olkapäiden ympäri ja rutisti niin, että molempien lasista läikähti juomaa.

-- Pirjo Pirjo, nyt asennekampari uuteen suuntaan, markkinointipäällikkö komensi. - Sitä ohjelmaa katsoo telkkarista koko Suomi, siitä puhutaan työpaikkojen kahvipöydässä ja kohistaan sosiaalisessa mediassa. Osallistujista tulee iltapäivälehtien julkkiksia. Julkisuutta piisaa, ja jokaiseen väliin me työnnämme taitavasti viestiä Kuusijoen kunnasta mainiona paikkana asua, yrittää ja tehdä töitä.

-- Ja kun kuvausryhmä viipty pari viikkoa täällä, saadaan kylälle mukavaa pöhinää, kunnanjohtaja jatkoi. - He käyttävät monenlaisia palveluja, ja joka lantti jää täkäläisille yrittäjille.

-- Juuri näin! Pasi-Pekka huudahti. - Minä tuossa Alkoon kävellessäni ehdin jo soitella pariin paikkaan. Mitäs luulitte, että hotellissa sanottiin, kun minä ilmoitin, että tarvitaan majoitus 20 ihmiselle kahdeksi viikoksi? Kyllä siellä kattoon hypättiin, harmi etten ollut näkemässä. Justiin on paras sesonki loppunut, kun lapset menivät kouluun, ja varaukset vähissä. Ja Lehtosen pitopalvelulle minä sanoin, että kannattaa nakata listahinnat nurkkaan ja tehdä muonituksesta semmoinen tarjous, johon se tuottaja

Jyrkkä varmasti tarttuu. Kylkiäisenä tulee roppakaupalla hyvää julkisuutta!

-- Niin että puoli-ilmaiseksi vaan kaikki, Pirjo ynähti ja työnsi puoliksi juodun kuohuvansa pöydän kulmalle. – Jos ei ollut muuta, niin minä menen jatkamaan töitäni.

-- ”Jos ei ollut muuta”, Pasi-Pekka matki sihteerin mentyä. – Mitä muuta nyt vielä pitäisi olla, kun tällainen jymyjuttu saatiin aikaiseksi?

-- Niin, onhan tämä melkoista, Venla kommentoi vain jotain sanoakseen ja joi oman lasinsa loppuun. – Oikeastaan minullakin on yksi homma pahasti kesken, ja teilläkin varmaan suunniteltavaa riittää.

Miehet tuskin huomasivat, kun hän poistui. He kaatoivat laseihinsa lisää kuohuvaa, läiskivät toisiaan harteille ja kehuivat olevansa melkoisia äijiä.

-- Hannu ja sen keski-iän kriisi, kuului Pirjon nariseva ääni käytävältä. Sihteerin ei ollutkaan vielä mennyt huoneeseensa, vaan oli jäänyt laskemaan itselleen vettä automaatista.

-- Sellaiseksiko sinä tämän projektin ajattelet? Venla kysyi.

-- Kyllä! Nyt kun kuusikymmentä vuotta häämöttää muutaman vuoden päässä, miesparalla on kauhea hoppu saada vielä jotain mielestään erityistä aikaiseksi kunnanjohtajan pallilla. Ei se raukka tajua, ettei mitään Johanssonin keksimiä sirkustemppeja tarvita. Kuntalaiset ovat tyytyväisiä, kun palvelut pelaavat ja veroäyri pysyy kohtuullisena, Pirjo selosti happamana.

-- Onhan Kuusijoki kärsinyt muuttotappiosta monta vuotta peräkkäin, Venla huomautti.

-- Sellaista asiaa ei millään roskaohjelmilla korjata! Pirjo puuskahti ja poistui vesimukeineen omaan huoneeseensa.

Venlakin palasi työpöytänsä taakse. Hän ei vielä tiennyt, mitä mieltä oli tulevasta tosi-tv-tuotannosta. Pirjolla oli

pointtinsa, hän ajatteli. Tokkopa kukaan ostaisi täältä taloa tai tonttia sen vuoksi, että näkisi Kuusijoen maisemia ja ihmisiä vilahtelemassa televisio-ohjelmassa.

Kesämökkikuntakaan sisämaassa sijaitseva Kuusijoki ei ollut: tänne oli osunut vain pari pientä, matalaa järveä, joiden rannat oli jo kauan sitten rakennettu täyteen.

Toisaalta - tuskinpa ohjelmanteosta juuri haittaakaan olisi. Todennäköisintä oli, että paikallisten yrittäjien kassaan kilisisi jonkin verran ylimääräisiä ropoja, ja se jäisi homman ainoaksi konkreettiseksi hyödyksi, Venla tuumi ja uppoutui sitten töihinsä.

Kello läheni neljää, ja Venla viimeisteli yhteenvetoa, kun Pasi-Pekka pelmahti hänen huoneeseensa.

Markkinointipäällikön luonnonkihara tukka oli pörrössä, ja hänen poskensa punersivat. Samppanjapullo oli juotu, ja ehkä jotain muutakin, Venla veikkasi. Hän tiesi, että kunnanjohtajalla oli huoneessaan baarikaappi, josta harvat ja valitut vieraat saivat joskus kahvin kanssa konjakkia.

-- No niin, tässä on lista, Pasi-Pekka sanoi ja työnsi paperin Venlan pöydälle.

-- Mikä tämä on? Venla ihmetteli.

-- Lista sinun hommistasi projektissa.

-- Minun?

-- Sinun, sinun! Sen takia sinulle ja Pirjolle kerrottiin projektista jo nyt, koska Pirjon kautta kulkee paljon kaikenlaista käytännön hommaa, ja sinua tarvitaan järjestämään kuvausryhmälle tiloja, Pasi-Pekka selitti. - Mutta muistetaan sitten olla hys-hys, jookos? Ei sanaakaan kenellekään vielä, vaikka kuinka tekisi mieli kertoa!

-- Juu juu, Venla mutisi eikä lainkaan keksinyt, kenelle edes olisi halunnut tästä asiasta niin palavasti kertoa. Hän otti Pasi-Pekin tuoman listan tutkittavakseen. Kuvausryhmä tarvitsi näköjään käyttöönsä kunnan edustustilanaan

pitämän vanhan kartanon päärakennuksen, järvenrantahuvilan sekä kymmenelle hengelle sopivan työtilan kunnantalolta.

Venla kääntyi koneelleen ja avasi sieltä kunnan kiinteistöjä koskevan varauskalenterin.

-- Kartanossa olevat pari kokousta pystyy helposti siirtämään, mutta huvilan kanssa on ongelma, sillä lukion rehtori viettää siellä 50-vuotisjuhliaan, hän sanoi.

-- Eikä vietä, vaan poikamiehellä on siellä kuumia treffejä mimmiä kanssa, Pasi mylvi mahtavana. -- Häädät reksin ja synttärivieraat helvettiin sieltä!

Pasi kiskaisi itselleen tuolin seinän viereltä ja rojahti siihen hohottelemaan. Kunnan kännissä, Venla totesi ja toivoi miehen häipyvän mahdollisimman pian. Olikohan kunnanjohtaja Nivarantakin humalassa? Miehet pitivät ilmeisesti voittoaan niin suurena, että sitä piti juhla päiväkännillä. Suuri osa kunnantalosta väestä oli myös jo lähtenyt viikonlopun viettoon, osa vietti vielä kesälomaakin. Hiljaisessa talossa he saattoivat kekkaloida tuitterissa, niin he olivat kaiketi laskelmoineet. Venlasta miesten touhu oli kyllä hiukan paheksuttavaa. Työpaikka ja työaika, siinä oli kaksi painavaa syytä olla päihtymättä.

-- Jos sinä olet tuota mieltä, niin minä ilmoitan asiasta rehtorille, hän lupasi. – Hoidan nämä muutkin asiat kuntoon heti maanantaina.

Hän yritti ilmeillään ja eleillään osoittaa, että oli aikeissa jatkaa keskeneräistä työtään, mutta Pasi ei hievahtanutkaan.

-- Pistä jo pillit pussiin, niin lähdetään baariin juhlimaan, hän ehdotti. – Minä tarjoan niin monta kierrosta kuin neidin jalat ja pää kestävät!

-- Houkutteleva tarjous, mutta minulla on jo muita suunnitelmia, Venla valehteli.

Jos häntä olisi nyt kyselty baariin seurakseen joku muu, hän olisi varmaankin lähtenyt. Pasi-Pekka Johanssonista hän halusi pysyä käsivarren mitan päässä. Mies oli jo pian taloon saavuttuaan käynyt pyytämässä Venlaa kahville, ja Venla oli lähtenyt sillä ajatuksella, että oli mukava tutustua uuteen työkaveriin. Heti oli kuitenkin tullut selväksi, että Pasilla oli taka-ajatuksia. Venla oli torjunut miehen niin kohteliaasti kuin oli osannut, mutta aina välillä Pasi koetteli kepillä jäätä. Kovaääninen, suulas ja usein tahditon markkinointipäällikkö ei kuitenkaan ollut mies Venlan mieleen, ei alkuunkaan. Ei miehen mykkäkään tarvinnut olla, mutta äänekäs meuhkaaminen sai Venlan karvat pystyyn.

”Jotain vikaahan miehessä selvästi on, jos on puolivälissä neljääkymmentä, eikä ole koskaan ollut naimisissa”, Pirjo oli sihissyt pahansuovasti Pasiin tultua taloon. Venla nielaisi aina muistaessaan tuon lausunnon. Parin vuoden päästä hän olisi itse puolivälissä neljääkymmentä, eikä ollut koskaan ollut naimisissa.

Hiukan häntä lohdutti Pasi-Pekan ilkeä luonnehdinta Pirjosta: ”Aika kamala eukon täytyy olla, että mies ottaa avioeron ja muuttaa toiselle puolelle maapalloa, ettei muija varmasti tule perässä.” Pirjon entinen mies asui Uudessa-Seelannissa.

-- Mitä muita suunnitelmia? Onko sinulla joku mies kierroksessa? Pasi alkoi udella, eikä edelleenkään liikahtanutkaan tuoilta.

Venla alkoi tuskastua. Hän jätti raportin viimeistelemättä, sulki tietokoneensa ja pakkasi sen laukkuun.

-- Menen siskolle lapsenvahdiksi, hän jatkoi valeitaan ja otti tietokonelaukan. – Hyvää viikonloppua!

Pasi seurasi häntä kuin hai laivaa ja tunki hänen kanssaan hissiin. Onneksi kellarin autotalliin oli vain kaksi

kerrosta matkaa, Venla ajatteli happamana. Hissi ei kuitenkaan lähtenyt liikkeelle lainkaan, vaikka sen ovet olivat sulkeutuneet.

-- Onko tässä jokin vika? Venla ihmetteli.

-- No painoitko sinä nappia? Pasi kysyi.

-- En. Minä luulin, että sinä painoit, Venla sanoi ja kääntyi painamaan kellarikerroksen nappia.

-- Sinä taisit vain haluta meikäläisen kanssa kahden tällaiseen ahtaaseen paikkaan, Pasi hihitti. – Hissit ovat minusta aina olleet jotenkin kiihottavia paikkoja...

Venla avasi suunsa vastatakseen jotain napakkaa takaisin, kun hän tunsi jotain takapuolellaan. Se oli Pasin iso koura, joka puristui hänen pakaransa ympärille. Venla älähti, pyörähti ympäri ja huitaisi kädellään. Käsi osui suoraan Pasin kasvoihin. Mies älähti vuorostaan ja horjahti, ja hänen päänsä kopsahti hissien seinään. Samalla hetkellä hissi saapui autotalliin, ja sen ovet aukesivat.

-- Senkin perverssi! Venla huusi vihaisena ja syöksyi ulos hissistä.

-- Ei olisi tarvinnut sentään lyödä, olisin minä vähemmälläkin uskonut! Pasi moitti ja piteli nenäänsä.

-- Mitä täällä tapahtuu?

Kunnanjohtaja Nivaranta oli ollut menossa autoonsa ja tuli puolijuoksua hissien luo. Juuri silloin Pasikin astui ulos hissistä, ja hänen nenää pitelevien sormiensa välistä tihkui verta.

-- Oletko sinä lyönyt Pasia? Minkä takia? kunnanjohtaja tivasi Venlalta kauhistuneena.

-- Pasi kähmi minua hississä! Venla puolustautui närkästyneenä. Hän ei ollut tietenkään tarkoittanut vahingoittaa Pasia, mutta tilanne oli tullut eteen niin äkkiä ja yllättäen, että hän oli vaistomaisesti huitaissut.

Hannu Nivaranta vilkaisi ympärilleen pelästyneen näköisenä.